

„СОЦИАЛИСТЪ“
излиза въ Вторникъ и Петъкъ
Ред-акцията и Администра-
цията се намиратъ
въ СОФИЯ.
Неплатени писма не се
приематъ.
Ръкописи не се връщатъ

СОЦИАЛИСТЪ

ОРГАНЪ НА РАБОТНИЧЕСКАТА СОЦИАЛЪ-ДЕМОКРАТИЧЕСКА ПАРТИЯ.

Абонаментътъ се предлага
За год. лева 10 —
„ 6 м. „ 5 —
„ 3 м. „ 2 50
За въ странство лева 14
За обявления се плаща по
15 ст. на редъ на 4 стр.
Никакви поръчки, не при-
дружени съ стойността, не
се изпълняватъ.*
Единъ брой 10 ст.

LE SOCIALISTE
Organe du Parti Démocrate-socialiste des travailleurs bulgares

Adresse: Rédaction
„SOCIALISTE“
Sophia.

DER SOZIALIST
Organ der bulgar. Sozialdemokratischen Arbeiterpartei

Подписка за Русенскитѣ стачници печатари.

Отъ № 77 298 л. 75 ст.
Отъ съзвувственици въ Л. 19 л. 50 ст.
Всичко 318 л. 25 ст.

Съ този брой подписката за Русенскитѣ стачници пе-
чатари СЕ ПРЕКРАТЯВА, тъй като почти всичкитѣ стачници сѫ
постъпили на работа и самата стачка е прекратена.

Фридрихъ Енгелсъ умрѣ!

Фридрихъ Енгелсъ не е вече между жи-
витѣ! Работниците отъ всички страни и на
двата свѣта изгубихъ за винаги своя най-лю-
бимъ учителъ, най-скапъ свѣтъникъ въ труд-
нитѣ минути на освободителната си борба.
Нѣма вече овогова, който цѣлия си животъ,
съ всичката мощъ на своя духъ, съ всичката
сила на своята воля служи на освободителното
дѣло на всесвѣтския пролетариатъ. Следъ, почти,
петдесетъ годишна безукоризненна и неуморима
дѣятелност и борба, Енгелсъ се пресели въ
вечността на седемдесетъ и петъ годишна
възраст, като до послѣдния часъ на своя
животъ не прѣставаше да показва най живъ
интересъ за онова всемирно работническо дви-
жение, на което той бѣше посветилъ цѣлия
свой животъ. Да се говори за човѣкътъ, който
заедно съ Маркса положи гранитнитѣ основи
на научния социализмъ, който заедно съ Мар-
кса още на 24-тата си годишна възраст
застава въ редоветѣ на еманципационното ра-
ботническо движение, находяще се въ това
врѣме още въ своитѣ пелени, въ периода на
мълчаливи утопиченъ социализмъ, който бѣ свър-
шенникъ на първото работническо движение,
движението на Чартиститѣ въ Англия, на го-
лѣмитѣ французки революции отъ 1848 и 71
год., основател на прочутия Интернационалъ,
ръководител на послѣднитѣ пролетариатски
борби — да се говори за този човѣкъ е не-
възможно друго яче, освѣнъ съ излаганieto цѣ-
лата история на работническото движение презъ
II-та половина на нашия вѣкъ, въ всичкитѣ
негови фази и перипетии. Живота на Енгелса
както и на Маркса, е тѣсно свързанъ съ исто-
рията на интернационалната социалъ демокра-
тия. Тѣхнитѣ съчинения сѫставляватъ науч-
ната основа, върху която биде съграденъ
днешния социализмъ. Тѣхнитѣ научни трудове
ни дадохъ ония познания, които раздѣлихъ
веднѣжъ за винаги днешната социалъ-демо-
кратия отъ развитѣ утопически бълнувания и
фантазии. Марксъ и Енгелсъ бѣхъ двамата
учители на работническата класа, които рас-
крихъ основнитѣ закони на социалната ди-
намика, ъеуморнитѣ борби за правата на ра-
ботния народъ, духовнитѣ водители на интер-
националния пролетариатъ. И когато, следъ
изгубването на Маркса, днесъ изчезва отъ
лицето на земята и втория учителъ на интер-
националния пролетариатъ, никой сторонникъ
на еманципационното работническо движение
не може да остане непокрѣтенъ душевно за
голѣмата загуба, претърпяна съ смъртта на
Фр. Енгелсъ. Съ милиони работници отъ всички
езици и народности дѣятъ днесъ горѣщи съзи-
за пезамѣняния свой защитникъ и учителъ,
като съ благоговение си спомнятъ за него-
вата истинско титанска дѣятелност и борба.

Началото на научната и политическа дѣ-
телностъ на Енгелса съпада съ зародиша на
ония теории и стремления, които родихъ днеш-

ната мѣждународна Социалъ-демократия. Ро-
денъ и отрасль въ най-напрѣднѣлата въ еконо-
мическото си развитие и напоената съ революцио-
нитѣ традиции на французката работна маса
Рейнска областъ и основно запознатъ съ новата
нѣмска философия, Енгелсъ можа презъ нѣ-
колко годишното си пребивание въ майката
на новото капиталистическо производство —

Англия — да схване и разбере ония ос-
новни закони, които движатъ и даватъ на-
правление на социалния животъ на народитѣ,
на тѣхнитѣ политически и економически борби.
До същото разбиране и схващане на ос-
новнитѣ закони на политико економическото
развитие на обществата бѣше допѣлъ и Марксъ,
съвсѣмъ независимо отъ Енгелса. Това подѣй-
ствува силно за тѣсното сближение на два-
мата учители и въ едно кѣсо врѣме тѣ
положихъ вече основитѣ на научния социа-
лизмъ. Марксъ и Енгелсъ раскрихъ и изло-
жихъ съ най възможна яснотъ сжщността
и причинитѣ на онова противорѣчие, което
господствува въ обществата до днешенъ
и води своето зачало отъ времето на изчез-
ването на общата собственостъ и явяването
на частната. Отъ тогава, отъ като сжщест-
вува частната собственостъ, обществата се
дѣлятъ на господари и роби, на притѣснители
и притѣсени. *Формата* на това робство и
зависимостъ е бивала различна презъ развитѣ
исторически епохи, но *сжщността* си е о-
тавала винаги една и сжща. Развитието на
производителнитѣ сили унищожи всички стари
форми и днесъ нѣма друго притиворѣчие, ос-
вѣнъ онова на капитала и труда, на капита-
листа и работника. Колкото по-вече обаче си-
лата на капитала, на буржуазията расте, кол-
кото по-вече послѣдната се явява като носи-
телка и владѣтелка на всички сили и богат-
ства въ обществото, толкова повече назря-
ватъ и условията за нейното проваляване,
за нейното изчезване отъ сцената на общест-
вения животъ. Въ нейната пазва се заражда
оня обществена класа — пролетариата, която
въ името на своитѣ жизнени интереси повежда
борба съ всички други обществени класи и
въ силата на самото економическо развитие
рано или късно ще стане господаръ на своето
положение. И колкото съврѣменното развитие
на производителнитѣ сили оставя поголѣма
часть отъ обществото на улицата безъ хлѣбъ,
безъ обѣкло и безъ топливо, толкова по-вече
основитѣ на съврѣмения общественъ строй
се подкопаватъ, до като най-сетнѣ той се за-

люѣе, рухне и падне. По този начинъ лише-
ния отъ всѣкаква собственостъ работникъ
става носителъ на една нова и по-висока форма
на общественния животъ, борецъ за пълната
политическа и економическа свобода на цѣлото
человѣчество. Економическия процесъ на об-
ществото и класовото съзване на работната
класа ще завършатъ най-послѣ оная револю-
ция, която се извършва днесъ въ всички кѣ-
тове на общественния и политически животъ
на народитѣ, като докаратъ царството на
свободата, братството и равенството

Енгелсъ заедно съ Маркса и Лассалъ
даде оня мощенъ тласкъ, който раздвижи ра-
ботнитѣ маси и извърши прѣвратъ въ тѣх-
нитѣ възглѣди и общественни борби. Неговитѣ
съчинения, наредъ съ ония на Маркса, раз-
крихъ вътрѣшната природа и происхождение
на всички социални, политически и религиозни
борби, като разляхъ една ярка свѣтлина върху
истинскитѣ и коренни причини на всѣко право
и всѣка властъ. Енгелсъ заедно съ Маркса
е основател на *историческия материализмъ*,
който туря развитието на обществата въ за-
висимостъ отъ опредѣлени материални условия,
независими отъ волята и желанията на никой
отдѣлна личностъ; който учи работника, че
основата на всѣко право е *силата*, като сж-
щеврѣменно разкрива коренитѣ на *силата* и
правото на господствующитѣ и причината на
безсилието и мизерията на безправнитѣ. Марксъ
и Енгелсъ указихъ на пролетариата пътя,
по който той ще побѣди и срѣдствата за съ-
граждането на новото работническо общество.
Днешнитѣ работнически партии не сѫ нищо
друго, освѣнъ оная съзнателна войска, която
по единъ строго прѣдначертанъ и опредѣленъ
пътъ върви къмъ извоюването на оѣзи свои
права, които ще сѫставляватъ основата на
блжщето общество. Енгелсъ бѣ единъ отъ
най-мощнитѣ организатори и ръководители на
тази войска.

Смъртта на Енгелса е смъртъ на една
историческа личностъ, на единъ гигантъ на
мисълта. Енгелсъ говорѣше всички модерни
езици и познаваше основно всички науки. И
всички свои знания той посвети на стражду-
щото челоѣчество. Едва ли е имало нѣкога
човѣкъ, който да е мѣлялъ тъй много за тег-
лата на опенравданитѣ, едва ли е имало нѣ-
кога сърдце, което да е било тъй силно за
правата на страждующия пролетариатъ. Всички,
които познаватъ Енгелса, расправятъ за не-
говото благодушие, за неговата безкоризпен-
ностъ и безгранична любовъ къмъ стражду-
щото челоѣчество. Дѣлото, за усѣхитѣ на
което той посвети цѣлия си животъ, днесъ
крачи гигантски къмъ завѣтната си цѣль по
цѣлото земно кълбо. Семевата, които неговитѣ
съчинения сѣхъ въ разстояние на петдѣсетъ
години, дадохъ изобиленъ плодъ, и днесъ ра-
ботницитѣ отъ всички страни се приготвя-
ватъ за послѣдна побѣдоносна борба за сво-
ето освобождение.

Фридрихъ Енгелсъ привадаѣжи безспорно
къмъ най-великитѣ учители на челоѣчеството
и въспоменавнето за него нѣма никога да се
заличи отъ паметта на работния свѣтъ. Слѣ-
дитѣ отъ неговото земно прѣбивание нѣма ни
кога да пропаднатъ! *).

— НЪ

*) Въ слѣдующия № на „Социалистъ“ ще запознаемъ
читателитѣ си подробно съ живота на Енгелса.

Смирна, фелдфебеля има думата!

Отъ няколко време насамъ, българския народъ, както се вижда, е ставялъ единъ видъ прицѣлна точка за особенни милости и внимание отъ страна на провидѣнието. Не се минава день да му се неусмислене нѣкоя блѣскава перспектива, да му се не мѣрне нѣкоя нова неопитана услуга. Подиръ петербургската депутация, която изнесе всичката негова бѣднина и щастие на битъ пазаръ, подиръ цѣлъ редъ прѣсилени овазии, казионни тържества и безжалостно дигане прахулика на боклукчивитѣ междани въ честъ на „вече побългарената и даже поруссена династия на Кобургитѣ“, най-сѣдне той биде честитъ да доживѣе до щастieto да чуе и за съществуването на нѣкаква си „военна партия“, партия съ специална фелдфебелска програма, съставена, както се вижда, по образца на казарменитѣ раскладки съ специаленъ органъ подъ безграмотното название *Военни листъ*, списванъ съ вѣщината и таланта на прехванатъ отъ смѣшно самовѣние ефрейторъ и проникнатъ отъ духътъ на нечувана нахалностъ и безгранично невѣжество.

Да сега българския народъ имаше приятното удоволствие да знае, че на този свѣтъ съществуватъ военни бюджети, военни заплати и пенсии, военни скандали и фанфаронства; отъ сега нататѣкъ той ще има търпѣнието да лицезри въ срѣдата си и военна партия. Ще бѣде ли въ състояние тази нова фанфаронада на възгордѣлий се милитаризмъ да исчерпе напълно неговото любопитство и търпѣние — това е въпросъ на времето. Въ всѣки случай, обаче това е едно знамение на времето, едно ново потвърждение на това, което българската социал-демократия всѣкой день твърди, за което тя търпи преслѣдвания и псувни, а именно, че воедината, тъй грижливо коткана отъ изгубили пусулата буржуазни партии, лека по-лека вече идва до съзнанието на своята сила и безъ всѣко стѣснение почва да обръща кожата си на опакъ. Разгаления подпоручикъ, заразенъ отъ манията на могъщество и идеята за право на скандали въ шантана, неволно усѣти желание да си покаже мѹрафета и вънъ отъ стѣнитѣ на шантана. Закорѣвения въ крадение ротното имущество фелдфебелъ, усѣти въ себѣ си силата и призванието да поправи семетрията на България. Затлѣстѣлия майоръ, обрѣченъ отъ сѣдбата да гледа на живота като на нѣщо, което подъ звуковетѣ на полковата музика, може да се изѣде и испие, въ припадѣкъ на невѣроятна духовитостъ и подъ натискъ на винни пари, възимъ желанието да дигне такъвъ скандалъ, отъ който и небето да се зачърви отъ срамъ.

И ето всички тѣзи титани на самунѣтъ, предъ които българската безправствена буржуазия се валя въ прахъ, прѣдъ които българската „демократия“, съ пѣргавината на стара институтка, върти отчаяни реверанси, всички тѣ, усѣтили съзвѣздиата въ рѣцѣтъ си, безъ всѣко стѣснение излѣзоха на межданъ и шумно истърсиха прѣдъ свѣтътъ старитѣ си възглавници. Сuspendiranje на конституция, княжески пълномощия, военна диктатура, кланіе, бѣсилки, убийства, съ една рѣчь публична плѣсница по лицето на цѣлия български работенъ народъ, този народъ, отъ кървавий потъ на когото всички тѣзи пощръклѣли отъ лой преториянци се гоитъ, кървавитѣ слъзи на когото тѣ взематъ за кипяще шанпанско и окханията му за цинична пѣсенъ на пияна шансонетка. Никой пѣтъ милитаризма въ България не е вършилъ тъй открито, тъй безобразно своитѣ шумни бакханалии! Излѣзнали въ тлѣсти пенсии подполковници, бивши кръчмари, измѣкнати за ушитѣ отъ училището и съ тояга вкарани въ чревата на милитаризма, довчераши хайдучи на солдашкия залѣкъ, довчераши, купени съ дрънкалица, сѣдни, довчераши по натура палачи и главорѣзи — днесъ вершителѣ судебъ на оголени български народъ, днесъ негови ментори, негови наставници и учители!

И предъ цѣлия този абсурдъ, предъ цѣлата тази оскърбителна галиматия, българскитѣ буржуазни партии отъ либерали, радикали, прогресисти и демократи преспойно стоятъ съ прѣстъ въ уста, безсилни да покажатъ даже юмрукъ въ джебѣтъ си. Даже по вече: едни отъ тѣхъ — още отъ сега предлагатъ услугитѣ си да раздѣлятъ богатата плячка и на пукъ на своитѣ съперници да изиграйтъ послѣдното самодивско хоро на гробѣтъ на народната свобода. Радослависти, стамболисти, консерватори и сѣдинисти, всичката тази гадна папачъ отъ „исти“ вече тайно усуква мустаци и запрѣтва рѣкаве и съ нетърпѣние очаква минутата да се хвърли върху беззащитната жертва и, най-сетнѣ, дошия да се натѣче съ кървава мѣрша. Предъ видъ на усмихнатото бѣдѣще, предъ видъ на чудната перспектива, комплиментътъ предъ гордѣливия милитаризмъ растѣтъ безъ мѣрка, увиванията взематъ изгледътъ на любовни свиждания, усмивкитѣ, задирванията — характера на явно булвардно кокетство. И всички сѣ радостни и доволни!

Но всичко това се върши въ смѣшната увѣреностъ, че на тази гнусна сатурналия българския работенъ народъ е и ще остане простъ хладнокрѣвенъ зритель. Всички сѣ увѣрени, че българския народъ безъ по-вече ще си подложи гърбѣтъ, ще скрѣсти рѣцѣ и ще позволи на подонкитѣ на обществото да си играятъ съ правата му, честта му и бѣдѣщето му.

Тѣ всички забравятъ, че противъ този хайдучки походъ, когото тѣ замисловатъ, въ своитѣ малки и затлѣстѣли глави, ще възстанатъ истинскитѣ приятели на народа, които ще сложатъ своитѣ кости за неговата свобода и правдини; тѣ забравятъ, че въ лицето на своитѣ будни и юначни синозе, народа ще се исправи като стена противъ тѣхнитѣ стрѣлени, които могатъ да се проявяватъ само въ глухия казарменъ адъ.

Нека, прочее, фелдфебелитѣ се опитатъ да управляватъ България! Работникъ.

ВЪТРЕШНА ХРОНИКА.

— Вторий годишенъ конгресъ на работенъ социал-демократическа партия се затвори на 31-й м. м. преди обѣдъ. Засѣданията му траяха 4 дена. Подробности ще съобщимъ въ идущий брой.

— По рѣшението на конгреса въ Лондонъ на гроба на нашия великъ учителъ Фридрихъ Енгелсъ отъ името на нашата партия се поднесе отъ другаритѣ ни полски социалисти единъ вѣнецъ, съ широки червени ленти и съ надписъ: „българската социалистическа партия“.

— На заминование презъ Варна, другаритѣ К. Раковски държалъ двѣ скаски. Премѣтитъ на първата скаска е билъ: *економическото развитие на съвременното общество и социализмътъ*. Като е прослѣдилъ развитието на старото и средневѣковното общество, паданieto на робството, появяването и паданieto на феодализма, другаритѣ ни съ едно ясно представление на економическитѣ закони на буржуазното общество и съ много факти, показалъ на ония противрѣчния, които сѣ зародени въ самитѣ недра на това общество и неминуемо влѣкѣтъ неговото разрушение, като подготвяватъ тържеството на социализма. Ораторътъ на нѣколко пѣти е билъ прекъсванъ съ бурни ржкоплѣскания отъ събранието. Втората скаска, която другаритѣ Раковски държалъ на 23-й м. м. вечерта, е била за *външната политика на Русия и нашия руссофилъ*.

Варненскитѣ буржуа се помѣчили всѣкакъ да попречатъ за държението на тѣзи скаски. Първата се държала въ градския салонъ „Съединение“, когото голѣмцитѣ неискали да отпуснатъ. Когато дошелъ редъ за втората скаска, салонътъ билъ нарочно заетъ за други цѣли, за да не се допустне на другаритѣ ни да свикатъ събрание. Но при все това събранието се свикъ въ една частна градина, безъ да могатъ варненскитѣ руссофили да осуетятъ държанието на една скаска, насочена противъ тѣхнитѣ шарлатански агитации. Въ скаската се развили по подробно мислитѣ, изложени въ уводната статия „Защо ний сме руссофиби?“, напечатана въ 78 брой на *Социалистъ*.

— На 2 Августъ чиновническия свѣтъ изинтересованитѣ предприемачи и експлоататори отпразнуваха 9-та годишнина отъ властуванието на кн. Фердинанда. Помѣчиха се отпразнуванието да бѣде колкото се може по тържествено. Блѣсъкътъ бѣше голѣмъ. Отъ сутринта още видѣхме раскошнитѣ и позлатени каласки на княза, добри

накитенитѣ коне, и богатитѣ премѣни на княза и свитата му; на лагера войската бѣше на кракъ, — безъ вен такива тържества губятъ три четвърти отъ значеетето си; много подполковници въ празнично облѣкло очакваха отъ княза своето *пораствание*. Вечерта сѣщо имаше голѣма гюрултия около градската градина и палата: освѣтленіе, свирение на музика, викание „ура“, пушаніе фишеци и т. н.; колкото гамені можеха да се намѣрятъ по улицитѣ, градския свѣтъ имъ даде по единъ факелъ за да красятъ празника. Това не е чудно, тъй като управляющитѣ не аспиратъ случая да експлоатиратъ съ най-бѣдната и невѣжествена частъ на населението, съ дѣцата на крайната мизерия, за да ги употребяватъ за овазии, устрояване на пайки и т. н. Тѣзи дѣца на мизерията на 2-й бѣха събрани да правятъ овазии на княза. При все това такива тържества, редомъ съ опернитѣ представления въ хотелъ Люксембургъ, пантоминитѣ и препусканията въ „Циркъ хиподромъ“ и др., сѣ едно добро забавление за софийската публика, съ тази само разлика, че до гдѣто въ Циркътъ всѣки е свободенъ да отиде и заплати 1—2 лева, или не, при княжеския празникъ на гърба на софийци се стоварятъ силовъ 30—40 хиляди лева, а на цѣлия народъ съ стотини хиляди. Че софийската публика добръ се забавляваше онзи день, бѣше ясно и отъ това, че бѣха се стекли повечето сеирджии. Но до колкото знаеме, такива гюрултии сѣ крайно неприятни на редакторитѣ на правителствения в. *Миръ*, тъй като тѣ ставатъ причина да се заприщватъ улицитѣ и да се безпокоятъ мирнитѣ граждани. На 2-й улицитѣ не само се заприщваха, но и гюрултията се дигаше нощно време, та вѣрваме, че в. *Миръ* първи ще си издигне гласа и ще посвѣтѣва кн. Фердинанда изрично да запрети на градския свѣтъ такива „безпорядѣци“ и особенно нощнитѣ „овазии“.

— Желанието на Стамболовитѣ крикуни да се съединятъ часъ по-скоро съ Радославиститѣ става все по-голѣмо и по-жарко. Нѣма нищо за чудение. Иначе тѣ би рискували да останатъ на сухо или въ скоро време да се опържатъ въ собственото си масло. Въ послѣдната си статия „*сливането на двѣтъ фракции*“ (Свобода, брой 1724) Свирчо напруга всичкия си дълбокъ умъ и сила на словото да убѣди г-на Радославова, че тѣ трѣбва часъ по-скоро да се прѣгърнатъ и целунатъ, за да могатъ да „спасятъ“ изново България. На-ли тѣхнитѣ партийни програми сѣ едни и сѣщи? Защо тогава такива недоразумѣния и раздѣленія? — Обаче, не тъй лесно се рѣшава, както Свирчо, г-нъ Радославова. Той заявява, че партийнитѣ програми на Стамболиститѣ и Радославиститѣ сѣ *существенно различни* (Нар. Права брой 85). Да ли г. Радославова ще си остане до край на това мѣние? — Видѣ ще мѣ. Ний силно вѣрваме, че г. Радославова може да се целуни съ Петкова. Но силно вѣрваме сѣщо, че кисело и солено ще стане такава едно целуване на г. Радославова. Ще протегне-ли рѣка на Петкова и г-нъ Пеневъ, най-близкия другаръ на Радославова? Ще посегне-ли и той самъ да зацапа още по-вече своето лице? — Ний, които отблизо знаемъ за борбата на Стамболовитѣ съ Радославиститѣ въ родния градъ на г. Пеневъ, силно се съмняваме въ това. Обаче, всичко е възможно на този свѣтъ. Наймалко щебѣдемъ изненадани ний, ако единъ день видимъ прѣгърнати разнитѣ „сойки“ и „рѣпи“ (спорѣдъ рѣчицата на „Свобода“) съ „чукундуритѣ“ и „алабашитѣ“ на Стамболова. Иѣ чакаме да видимъ.

— Погребението на търновския народенъ представителъ стана много тържествено. Бѣше се стекла голѣма маса народъ, чувствующъ загуба на единъ енергиченъ защитникъ на политическитѣ му и граждански права. Близо 100 вѣнци сѣ положени на гроба на Китанчевъ. Отъ името на софийскитѣ работници социалисти, и отъ другаритѣ ни депутати Сажзовъ и Габровски, и отъ павликанския народенъ прѣдставителъ г. Гено Недѣлковъ се положиха два вѣнци съ хубави червени ленти.

— Получиха се въ редакцията на копия отъ двѣ съболезнователни телеграми, едната отъ Горни Оряховица, другата отъ Разградъ, въ които прѣдателитѣ на Китанчевъ изказватъ своята скѣрбъ за внезапната смѣръ на обичния отъ тѣхъ общественъ дѣецъ.

— Да се прави добро е всеобща християнска длѣжностъ. Така пише в. *Свѣтъникъ*, органъ на владицитѣ. Всѣки човѣкъ да прави добро на ближния си е най-желателното нѣщо и споредъ самия в. *Свѣтъникъ*, цизителитѣ на вѣрита, а особенно владицитѣ най-много трѣбва да вършатъ добри дѣла. Но какво ще ни каже владишкия вѣстникъ за шпионството, което старо-загорския владика проповѣдва и за рушѣтътъ, когото пловдивския владика взима за ополчае? Да бѣдешъ шпионинъ, това значи да издавашъ близкия си и да му правишъ зло, да си готовъ да го прикачишъ и на вѣжето; и да взимашъ рушѣтътъ, това ще каже по единъ разбойнически начинъ да оголвашъ своята жертва. И тогава, когато *Свѣтъникъ* проповѣдва на проститѣ смѣрнии да правятъ добро, писачитѣ му згварятъ очи предъ оноза зло, което горнитѣ двама владици

правителствата на християнската вѣра и на хората. Исусъ Христосъ е билъ най-големия гонител на шпиконството и на рушветчиѣта, защо тогава в. *Съветникъ* не иска отлъчването отъ черквата на Старо-загорския и Пловдивския владыци, които подписаватъ вѣрата и позорятъ учението на Христа? В. *Съветникъ* би трѣбвало първи да прави добро, като бичува шпиконитѣ, рушветчиитѣ, привилегированитѣ разбойници, грабителитѣ и тираниитѣ. Но това не е неговата работа и ний бихме желали в. *Съветникъ* да ни обясни това негово противорѣчие.

— **Както се говори, около 1000 души основни учители сѫ били напослѣдѣтъ уволнени отъ училищнитѣ власти въ съгласие, разбира се, съ г. Величкова, министъръ на просвѣщеніето.** Главната причина на това масово гонение е участието, което тия учители сѫ вземали до сега въ учителското движение за здружаване и подобрене на положението имъ. Отдавна вече се знае, че управляющитѣ сѫ вдигнали цѣль кръстовосезъ походъ противъ тѣхъ учителско движение, което застрашава интереситѣ и властятъ имъ. Предъ тия крупни факти народнитѣ учители първи трѣбва да си раправятъ смѣтката и по енергично да се застъпятъ за своитѣ права, защото ако тѣ сами не сѫ готови да се самооправятъ, никой не може посече да имъ врѣди отъ колкото тѣ сами на себе си. Тѣ сѫ вече разбрали, че всѣка властующа партия иска отъ тѣхъ, преди всичко, да търпятъ всичкитѣ онеправдания, които имъ се нанасятъ и, че никое правителство нѣма да ги гали и милва, за гдѣто сѫ си издигнали гласа за защита на своитѣ права. Като работници, да искашъ подобрене на халѣтъ си — това е престѣпление въ очитѣ на властующитѣ. Нека основнитѣ учители турятъ на трайни основи своя общъ съюзъ, който ще имъ бѣде една крѣпостъ предъ гоненията на силитѣ на деня. Самия фактъ, че тѣхъ ги отчисляватъ въ голѣмъ брой, показва до колко властующитѣ се страхуватъ да не би единъ денъ народния учител да стѣпи на собственитѣ си крака и заяви своето сѣществуване, като свободолюбивъ гражданинъ и неустрашимъ дѣлецъ на едно истинско народно образование.

— **Излъзълъ е отъ печатъ първи брой отъ новия социал-демократически вѣстникъ *Освободение*.** Както е извѣстно, другаритѣ ни отъ Търновско сѫ предприели неговото издаване, като единъ мѣстенъ органъ на раб. социал-демократическа партия, предназначенъ главно за нашата агитация въ селата.

— **Пишатъ ни отъ Трънъ, че до споръ въ тамошната т. пощенска станция, въ продължение на повече отъ единъ мѣсець и половина човѣкъ не е можалъ да намѣри пощенски карти и бонове.** Пощенското управление да ли иска да знае за тѣзи работи, или то може да гледа презъ прѣсти щомъ се касае за нередовности, които ставатъ въ отстраненитѣ и малки градове?

— **Лоши работи сѫ ставали въ Османъ.** Назаръ между нѣкои тамошни основни учители. Както ни пишатъ, тѣзи г-да озитвали се ужъ да ссисоватъ учителско дружество, а отъ друга страна всѣкакъ врѣдили на учителското сдружаване. Въ сличностъ тѣхната „обществена дѣятелностъ“ се състояла въ пинство и доносничество. Хубаво ще бѣде, ако другитѣ основни учители отъ Османъ Назаръ, се освободятъ отъ влиянието на такива свои колеги и работятъ самостоятелно за закрѣпването и усиляването на учителското сдружаване. Такива хора, като горнитѣ не могатъ да бѣдатъ свѣтви вредни за всѣко обществено дѣло, въ което се намѣсятъ.

— **Отпечатани сѫ въ отдѣлни книжки отъ програмата и организационния уставъ на партията.** Цѣната на една книжка е 20 ст. Другаритѣ ни могатъ да си ги доставятъ, като испратятъ стойността имъ до централния комитетъ.

— **Получиха се въ редакцията нислѣдующитѣ книги:** „И. А. Добролюбовъ, живота и литературната му дѣятелностъ“, съ портрета му, преводъ отъ руски. Издава М. М. Тимофѣевъ, Варна. Цѣна 75 ст. — „*Стефанъ Стамболовъ*“ отъ В. В. Воловцовъ, преведъ отъ руски Димитровъ. Пловдив. Цѣна 80 ст.

РѢШЕНИЯТА

Вторий годишенъ конгресъ на Работ. Социал-демократическа партия.

Много отъ въпроситѣ, които бѣха вписани въ дневния редъ на конгреса, неможеха основателно да се разгледатъ и да се взематъ нуждитѣ рѣшения, като се отложиха за идущий конгресъ. Причината на това е, че въ единъ 4 дневенъ срокъ конгреса едва е можалъ да разгледа най-важнитѣ въпроси, които се отнасятъ за нашата вътрѣшна организация, както и за поддържаніето на всѣкдневната пропаганда и агитация. Тукъ, по задължението на конгреса, излагаме нѣкои отъ най-важнитѣ му рѣшения.

Устната пропаганда и агитация. Всички отъ говорившитѣ делегати обѣрнаха най-сериозно внимание на това, че ний трѣбва да усилимъ нашата пропаганда чрезъ живото слово; работното население въ България не випаги и не всѣкъждѣ може да се ползува отъ вѣстницитѣ, списанията и книгитѣ; устната пропаганда е една подготовителна работа, която растворя по широкъ пѣтъ, дава по голѣмъ достѣпъ на нашитѣ идеи до работнитѣ маси; чрезъ нея социал-демократическитѣ идеи се занасятъ до ней отстраненитѣ кѣтове на работнитѣ слоеве, до кѣщата, до колибата, до работилищата на работника. Ний сме длѣжни да запознаемъ работницитѣ отъ близо съ нашето учение, противъ което нашитѣ противници винаги изобилно прѣскаятъ клевети. Конгреса безъ да вземе за това особено рѣшение, всѣки отъ делегатитѣ остана на убѣждението, щото партийнитѣ групи тѣзи година, споредъ силитѣ и сръдствата си, трѣбва да усилятъ своята устна пропаганда и агитация. За да се даде пѣкъ възможностъ за по широка мѣстна дѣятелностъ конгреса измѣни § 9 отъ организационния уставъ така: „комитетитѣ на мѣстнитѣ групи сѫ длѣжни да внасятъ всѣки мѣсець частъ отъ суммитѣ си въ централната каса на партията, частъ въ околийския комитетъ, и частъ остава за мѣстни нужди. Голѣмината на тѣзи части се опредѣлятъ всѣка година отъ конгреситѣ.“

Следъ това за тази година, като допълнение на горния членъ отъ устава, се взема рѣшението: „комитетитѣ на мѣстнитѣ групи сѫ длѣжни да внасятъ всѣки мѣсець най-малко 1/3 отъ суммитѣ си въ централната каса на партията, 1/3 въ околийския комитетъ, — тѣзи суми се харчатъ главно за устната агитация и пропаганда. Останалата третина остава за мѣстни нужди на групитѣ.“

Забѣлѣжка. Въ случай, че назначенитѣ за устна агитация и пропаганда сумми не се изхарчатъ до края на годината, внасятъ се въ централната каса на партията.

По повдигнатия въпросъ за партийнитѣ облигации конгреса рѣши:

„Партийнитѣ облигации да не се турятъ въ обращение за една година.“

За периодическия печатъ на партията.

За партийното списание *Денъ* конгреса рѣши: *Денъ* остава органъ и притежание на партията; по предостави на лице, избрано въ централния комитетъ, да го редактира и издава на свои разходи.

„Получения дефицитъ отъ издаването на сп. *Денъ* остава на издателя; отъ полученитѣ приходи, следъ като се извадятъ расходитѣ по напечатването, редакцията, експедицията и администрацията на *Денъ*, излишкѣтъ се внася въ централната каса на партията.“

Затѣлвания органъ на партията, *Социалистъ* конгреса рѣши: „да се продължи издаването му два пѣти въ седмицата“. При това конгресарѣши: „да се отвори въ „Социалистъ“ подписка за волни пожертвования, съ назначение за спомагане издаването и подобреніето на главния органъ на партията.“

По въпроса за частнитѣ периодически издания, които наши другари биха пожелали да предприематъ отъ сега нататѣкъ конгреса рѣши: „за частнитѣ периодически издания се иска разрѣшението на общия конгресъ на партията.“

По организацията ни. Конгреса рѣши: „групи, които въ течението на годината не сѫ изпълнили организационния уставъ, — нѣматъ право на представителностъ въ идущий конгресъ.“

По стачкитѣ. Конгреса рѣши: „като се има предъ видъ, че работническитѣ стачки сѫ едно крайно средство, до което работницитѣ се принуждаватъ да прибѣгватъ за защита на своитѣ интереси, конгреса искава желание, щото другаритѣ ни да не прибѣгватъ до стачки, ако нѣматъ задъ себе си силни организации.“

По кооперативнитѣ дружества и др. Тѣй като основаването на кооперативи, построяване на ложи на сръдствата на гру-

питѣ и др. сѫ свързани съ такива трудности, които важитѣ другари по пѣкога немогатъ да надвигатъ и съ това се причиняватъ излишно харчение на сили и сръдства, конгреса взема такава резолюция: „Конгреса препорѣчва предпазливостъ въ предприеманіе на основаване кооперации, ложи и др., за които се изискватъ много сили и сръдства.“

По въпроса за селската пропаганда. Вземаніето на каквато и да е резолюция по този въпросъ се отложи за идущий конгресъ, като се остави да се изучава предварително въ печата.

По избирателнитѣ компромиси. Конгреса рѣши: „Избират. компромиси не се допускатъ, като се оставя въ сила рѣшението на миналогодишния конгресъ, именно: безъ да се прави нѣкакво отстъпление отъ програмата ни, допускатъ се съглашения съ извѣстни честни и прогресивни личности, които да не влизатъ въ никоя отъ сѣществуващитѣ буржуазни партии и фракции.“

По въпроса за общинскитѣ избори презъ 1896 г., се рѣши: „конгреса като взема предъ видъ, че ще има възможностъ да се произнесе по този въпросъ идущата година, напомня рѣшението на I национ. конгресъ, и иска щото избранитѣ сега общински свѣтници, наши другари, да влизатъ въ чести сношения съ централния комитетъ на партията.“

По Македонското движение. Взема се резолюция: „Делегатитѣ на II националенъ социал-демократически конгресъ, като изказватъ своитѣ горѣщи симпатии къмъ освободителното македонско движение, изказватъ мнѣние, щото нашия печатъ да се занимае по основателно съ изучаваніето на македонския въпросъ.“

На 1-ий т. м. внезапно умрѣ извѣстний борецъ за свободата и народнитѣ правдини,

ТРАЙКО КИТАНЧЕВЪ.

Името на Китанчева е тѣсно свързано съ политическитѣ борби у насъ отъ 1884 год. насамъ. Като учител, депутатъ, виденъ ораторъ, агитаторъ и организаторъ на събрания, Китанчевъ е добилъ единъ широкъ кръгъ отъ приятели, даже изъ най-противоположитѣ лагери и неговата смъртъ е една загуба, за която дълбоко скърбеть хора, които нѣматъ нищо общо съ ония партии, които най-много експлоатиратъ за своитѣ цѣли съ неговото име.

По своята честностъ, по благородния си характеръ и по общественно политическата си дѣятелностъ Трайко Китанчевъ е една голѣма рѣдкостъ между виднитѣ личности на нашитѣ буржуазни партии.

Напослѣдѣкъ Китанчевъ, като изхожда отъ своитѣ възгледи на революционната дѣятелностъ, бѣше се предавалъ съ всички сили за онова благородно дѣло, цѣльта на което е освобождението на родната му страна, Македония отъ грозното турско иго, което съзнателно се поддържа отъ цѣлата европейска дипломация, включая и руската. П не малко е повлияло на неговото слабо здравие предприетата напослѣдѣкъ бунтовническа дѣятелностъ въ Македония, която неминуемо е свързана съ много трудности и разочарования.

По прямотата на своитѣ свободолюбиви убѣждения Трайко Китанчевъ не е можалъ да не засвидѣтаствува видимо своитѣ искрени симпатии къмъ българската социалъ демократия. Макарь и коренно да се отличава отъ нея по своитѣ основни въззрѣния, макарь и да не е билъ чуждъ по начинитѣ на дѣйствие въ другитѣ партии, той смѣло и открито е изказвалъ своята солидарностъ съ много отъ нашитѣ демократически стремления въ граници на днешното общество.

Ний, социалиститѣ виждаме въ смъртта на Трайко Китанчевъ загубата на единъ демократъ, който безукоризнено се е борилъ за своитѣ убѣждения.

На мнозина отъ насъ той е отъ близо познатъ; лично ний сме можели да забѣлѣжимъ въ него онова горѣщо желание да види *народи господаря на себе си*, което го е въодушевлявало въ неговата общественна дѣятелностъ.

Ний скърбимъ за неговата ранна смъртъ, защото виждаме въ него една такава загуба, каквато най-близкитѣ до него политически борци изъ буржуазнитѣ партии на виждатъ. Въ лицето на Китанчева изчезна единъ честенъ дѣлецъ, единъ искренъ носителъ на демократическитѣ начала, отъ каквѣто нашата буржуазия не е чувствувала и нужла до сега.

Умрѣ нашия добъръ приятелъ Китанчевъ!

Умръ единъ достоенъ народенъ представителъ на избирателитѣ отъ търновската околия!

Неговото отсъствие силно ще се почувствува и въ оградата на Народното Събрание. Болшинството на Цачевци, Йоновци, Губидѣлникови, Тодорови, Михайловски и Бобчевѣ, — това позорно и пълзящо болшинство ще почувствува, че се е отървало отъ огнената рѣчь на Китанчева, отъ неговото безпошадно бичуване на ниското и подлото. А крайната лѣвица отъ сега още чувствува загубата на единъ рѣдъкъ другаръ и сътрудникъ въ изпълнението на тѣжката миссия върху една консерваторо-русофило-сападжийска камара.

Погребението на Китанчевъ стана на 2 Августъ. Това погребение ни най малко не хормонираше съ княжеския празникъ: чувствата, които възбуждаха многохиледната маса, придружаваща тѣлото на Китанчева, бѣха въ пълнѣ възбуждане съ рабскитѣ чувства, които се изказваха въ ниски поклони, самогнужения и изобилно излияния на работни рѣчи предъ олицетворителя на монархизма. Нѣщо повече: погребението на Китанчевъ заличи официалния 2-й Августъ. И наистина, когато княза празнуваше 9-та година на своето въцаряване, софийското население придружаваше къмъ гроба смъртнитѣ останки на единъ всеустрасимъ гонителъ на тиранията, който е билъ три години истезаванъ въ единъ мръсенъ и влаженъ затворъ отъ седемъ годишния прѣвъ министръ на княза, тиранинъ Стамболовъ.

Нашитѣ дълбоки съболѣзнования къмъ семейството на Китанчева.

Нека неговата паметъ възбужда винаги въ честнитѣ и благородни натури мисълта за неустрасимата борба противъ мрактѣ и тиранията.

Къмъ другаритѣ, членове на партията.

Споредъ рѣшението на II-ий годишенъ соц.-демократически конгресъ, главния органъ на партията *Социалистъ* и за напредъ ще се издава два пѣти въ недѣлята. За тази цѣль се предвидѣха нуждитѣ средства.

Издаването на единъ соц.-демократически вѣстникъ два пѣти въ недѣлята е невъзможно или поне е свързано съ много големи мъчности, безъ еверичната поддръжка на всичкитѣ наши съмишленници. До сегашното излизане на *Социалистъ* се дължи изключително на тѣзи обща поддръжка и следъ закриването на конгреса, заедно съ другитѣ делегати, които ще изложатъ на групитѣ дѣлата на конгреса, ний горѣщо апелираме къмъ послѣдователитѣ на социалната демократия да продължатъ и усилятъ пропагандата за в. *Социалистъ*. По този начинъ труднитѣ на неговото издаване ще бѣдатъ премахнати въ едно кратко врѣме, и отъ друга страна ще има възможностъ за по нататъшното му подобрене. Отъ равномѣтката на центр. комитетъ, за периодътъ отъ 6-й Юлий м. г. до 1-й Юлий т. г., другаритѣ ни знаятъ, че в. *Социалистъ* има единъ дефицитъ отъ 644 л. 95 ст., който ще грѣбва да бѣде покритъ отъ недоплатенитѣ още абонаменти. Едновременно съ това ний помолваме неиздѣлжимитѣ се наши аботати, да бѣдатъ така добри и побързати да се издѣлжатъ, съ което тѣ първи ще помогнатъ за редовното издаване и подобренето на вѣстника. —

За напредъ за избѣгване на нередовности, които могатъ да станатъ, помолваме, щото всичко, което се отнася до Централния Комитетъ или вѣстника, да се испраша на указанитѣ по долу адреси.

Абонаментитѣ за вѣстника, вноскитѣ въ централната касса, както и помощитѣ, които се събиратъ по разнитѣ случаи — на адресъ: *До администрацията на в. „Социалистъ“.*

Писма, дописки, материали за вѣстника, както и рапортитѣ на мѣстнитѣ комитети да се испращатъ до *редакцията на в. „Социалистъ“.*

Ний ве отговаримъ за нередовности, които могатъ да станатъ съ писма или порѣчки, испращани посредствено, чрезъ други адреси.

Помолвами така сѣщо другаритѣ ни секретари и касиери на групитѣ да ни съобщатъ въ едно непродължително врѣме адреситѣ си и отъ колко члена се състоятъ групитѣ.

На основание чл. чл. 16, 19 и 22 отъ организационния уставъ на партията поканваме другаритѣ секретари да ни държатъ редовно въ течението на дѣлелността на групитѣ.

Отговоренъ-Редакторъ А. Ив. Гюзелевъ.

което е въ сѣщото врѣме необходимо да се даватъ наврѣмenni съобщения въ *Социалистъ*.

Вслѣдствие рѣшението на втория конгресъ, да се прекратятъ операциитѣ съ облигациитѣ на партията презъ настоящата година, комитетъ моли всички другари, до които сѣ испратени миналата година облигации за распродаване, да повърнатъ останалитѣ у тѣхъ нераспродадени и въ най късо врѣме да представятъ точна смѣтка, съдържаща: числото на полученитѣ отъ тѣхъ облигации, числото на распродаденитѣ и останалитѣ нераспродадени, а така сѣщо, колко пари сѣ испратили въ централната касса на партията срѣщу облигациитѣ, колко облигации сѣ повърнали и чрезъ кого.

Отъ Централния Комитетъ.

ВЪЗКАШНА ХРОНИКА.

ПИСМО ОТЪ БЕЛГИЯ.

Днескашното правителство, опрѣно на силата на едно работни клерикално болшинство, исфабрикува цѣлъ букетъ отъ реакционни закони, съ отровната миризма на които иска да притъи обонянieto на работническата маса. Но тѣзи маса, особено отъ послѣднитѣ общи законодателни избори, стана по чувствителна и придирчива, — благодарение на безкористнитѣ и добросѣвѣстни социалистич. лѣкари — и тя днесъ тича къмъ хубавата, раскошна свѣтлоозарена и жизнерадостна майска приroda, кждѣто цвѣтятъ червенитѣ и благоуханни рози. . . . Смардѣтъ на реакционния букетъ, скоро ще бѣде премахнатъ отъ бързо настѣпающето врѣме на свободата и правдата.

Следъ като се гласува закона за общинитѣ или както го наричатъ тукъ „четиритѣхъ безчестия“, споредъ който законъ се утвърждава избирателното можество на богатитѣ; следъ като се гласува правото на вносно мито за стоки отъ първа необходимостъ за работническата маса; следъ като се гласувахъ и 12-тѣ милиона, които ще се истеглятъ изъ джебевѣтъ на работнич. класа и ще се хвърлятъ въ бездната на Конго само за авантюристическитѣ цѣли на кралѣтъ и на едно малцинство спекулатори — всичко това не бѣше достатъчно, но трѣбваше и единъ перлъ за да се украси реакционния букетъ — трѣбваше и проекта за училищния законъ, който е вече гласуванъ.

Споредъ този законъ, внесенъ отъ министра Сколаръ, за напредъ *всичкитѣ* първоначални училища влизатъ подъ прямий контролъ и пълната зависимостъ на правителството и, първоначалното обучение се повѣрва въ рѣцѣтъ на поповетѣ или както още нѣкой ги наричатъ въ Франция *bêtes noires* (чернитѣ животни). Този законъ на Сколаръ замѣсти тоя отъ 1884 год., споредъ който 20 семейства можеха да иматъ училище за дѣцата си, съобразно съ свойтѣ убѣждения. Така щото, за напредъ, религиозното обучение ще бѣде задължително за всичкитѣ първоначални училища въ Белгия. При 5778 официални училища, въ цѣла Белгия имаше до сега само 153, които не бѣха пропити съ религиозенъ духъ; но и това се видѣло много на мракобѣсника Сколаръ и на неговитѣ съмишленници — работническото болшинство, защото, споредъ тия го спода, нѣма друго възпитание вънъ отъ религиозното, „вънъ другъ моралъ отъ тоя на католическата религия“, слѣдователно: Доу интегралното възпитание! Доу науката! Доу свѣтлината! „Угасете свѣщитѣ!“ Да живѣе тъмнината! И тоя викъ се истръгва, въ надвечерието на XX-ий вѣкъ, изъ гърдитѣ на хора цивилизовани, въ рѣцѣтъ на които се намира управлението на цѣлъ единъ народъ.

Още щомъ се внесе проекта въ камарата за разискване, цѣлата социалистическа, прогресиста и либерална Белгия извика: „Доу закона на Сколаръ!“ „Свобода на свѣстѣта и убѣжденията!“ И този многохиледенъ викъ разгласи цѣлата страна — отъ единий край

до другий. Почнаха се митинги следъ митинги, манифестации подиръ манифестации, манифестъ следъ манифестъ, съ една рѣчь, цѣла Белгия бѣше въ брожение. (Както виждатъ читателитѣ ни, тѣкмо това, което Величковия *Прогресъ* не обича да вижда въ България, а щѣтъ ужъ сѣ отъ соятъ на „белгийцитѣ“).

На 28/16 миналий мѣсець бѣше определена въ Брюкселъ националната манифестация, съ която единствено се искаше да се протестира противъ закона на мракобѣсницитѣ.

Отъ всичкитѣ краища на Белгия се бѣха стекли протестирующитѣ социалисти, прогресисти и либерали; но пѣкъ колко още имаше, които, по нѣмание на срѣдства, не можиха да дойдатъ въ Брюкселъ!

Въ тоя денъ Брюкселъ прѣдставляваше едно особено зрѣлище, каквото градѣтъ никога не бѣ виждалъ. Особено улицитѣ и булевардитѣ, кждѣто идѣше да се нарежда кортежа. Тѣ бѣха задрѣстени отъ манифестирующитѣ мъже, жени и дѣца, така щото, нито калески, нито пѣкъ трамваи можеха да циркулиратъ.

Въ 2 часа кортежѣтъ тръгна. . . . музикитѣ засвириха. . . . безбройнитѣ червени и сини (кулборатъ на либералитѣ) знамена се развѣха и пѣснитѣ загърмѣха. . . . По вече отъ 100 и словомъ *сто хиляди манифестанти!* Края на кортежа не се виждаше, а цѣлий кортежъ бѣше прошаренъ съ знамена, алегорически картини и надписи съ протестирующъ характеръ. Непрѣкъснато се чуватъ многохиледни викове: „Доу закона на Сколаръ!“ „А колко зрители по улицитѣ, колко свѣтъ по прозорцитѣ и балконитѣ! Това просто е невѣроятнo! И всичкитѣ тия зрители поздравляваха манифестантитѣ, като махаха съ бѣли кърпи.

Кортежѣтъ пай-послѣ достигна на тѣлпарѣчената „Голѣма Площадъ“, но скоро ти бѣше прѣпълнена и човѣкъ не можеше повече да мръдне отъ мѣстото си, а края на кортежѣтъ все още не се вижда, нито пѣкъ скоро щѣше да се ви.

Тукъ се държаха двѣ рѣчи: едната отъ социалистическия депутатъ и талавливъ ораторъ Анселъ, а другата отъ Полъ Жансонъ, прогресистъ. Рѣчѣта на Ансела, която димаше огънь и пламъкъ, се посрѣщаша съ „браво“ отъ многохиледната тѣла. Въ нея мигута него денъ, работницитѣ виждаха и чувствуваха каква грамадна сила прѣдставляватъ тѣ, когато сѣ организирани и солидарни.

Следъ него най талавливия ораторъ на прогресиститѣ осъди реакционния законъ на правителството.

Всичко това се продължава до вечерѣта, когато и заваля единъ силенъ дъждъ. По този начинъ се свърши тази величествена манифестация, която надмина надѣждитѣ и на самитѣ ѝ организатори.

Bruxelles

В. Посакъ.

1) Само 60000 билета сѣ биле купени него денъ въ Брюкселъ.

МАЛКА КОРРЕСПОНДЕНЦИЯ.

Сливенъ Парвулановъ. Какви № ри носятъ квитанцитѣ, срѣщу които сте внесли суммитѣ Иванову?

Тетевенъ, Ц. — в. ледъ като исплатите дължимото, ни се испратятъ истелитѣ броеве. Предварително не можѣ да изпълнимъ, понеже никому искючение не правимъ. По сѣщата причина е сѣрѣно и на градското ви читалище.

Панагюрище. Момекову. Сѣмо. Варненска. — С. Николаевка. Попову. Сѣмо.

Поправка! Въ № 79 на „Социалистъ“, стр. 2, 3-та, точка 7 е напечатано: „образцови читалища“, трѣбва да се чете „образцови читалища“.

Въ четвъртъкъ на 10 т. м. въ 8 ч. вечерѣта въ помѣщенieto на работ. друж. „Братство“ членовѣтъ на социал. демократическата партия въ София ще иматъ събрание, въ което ще се разгледатъ нѣкои много важни въпроси, касающии се до организацията на Софийската партийна група. Всички социал. демократи сѣ дължнни да дойдатъ на това събрание.